

X

Het is buitenspel, op een donderdagavond. De voetbal bestaat maar uit twintig pixeltjes die over het groene scherm schieten. Het gebeurt niet vaak dat ze mannenvoetbal aan hebben staan in Café Saarein. Mijn ogen wijken nog geen millimeter van het veld op de televisie. Dat heeft twee oorzaken. Eén: het is hoofdzakelijk een excuus om mijn huisgenoot niet aan te kijken, die er net getuige van was hoe ik honderden euro's inzette op een team dat amper doelpunten op zijn naam heeft staan dit seizoen, terwijl ik Jesmé nog een maand huur schuldig ben. Twee: de tinteling in mijn buik die ik voel wanneer ik alles op het spel zet en geen schijn van kans maak.

Ik wed op verliezende mannen, graag minstens één keer per maand. Mannen op een veld, mannen in het zadel, mannen in een boksring. Als ik in de ogen van de spelers kan kijken wanneer ze close-up op televisie komen, voel ik scheuten van verslagenheid in mijn schoot. Het liefst zou ik naast het veld staan om het verlies rechtstreeks door mijn poriën te absorberen.

Nooit zou ik willen hossen in een stadscentrum, armen verstrengeld in die van totale vreemden, joelend omdat een groep mensen die ik evenmin ken een cup heeft gewonnen. Het ordinaire kabaal van extatische hooligans, meer testosteron dan hersencellen, 'het rationele geslacht', kreunend van plezier omdat een clubje gespierde kuiten ballen

in doelen heeft weten te schoppen: ik haal er mijn neus voor op.

Niets voelt zo bevestigend als uit volle borst schreeuwen dat mijn team gaat winnen, ik weet het zeker, om vervolgens compleet af te gaan. Het klopt gewoon. Verliezen hoort bij me. Het is een oefening in de wetenschap dat niets constant is en dat bezit een illusie is. Telkens als je denkt dat je iets hebt, zul je het verliezen. Zo staat het geschreven en zo zal het zijn.

Met gaten in mijn handen fiets ik dan terug naar huis. Prettige wedstrijd.

‘Brecht, kan ik je even spreken?’ Jesmé sjort aan mijn blouse om mijn aandacht te trekken. We kennen elkaar van de werkvloer. Tijdens koffiepauzes en redactievergaderingen raakten we snel bevriend, en toen er een kamer vrijkwam in haar huis, trok ik daar in. Zij is hoofdhuurder, heel netjes en extreem intelligent.

‘Yes,’ zeg ik zuchtend. Ik blijf naar het scherm kijken, maar draai mijn lichaam naar haar toe.

‘Je moet doen wat je wil, hè’ – typisch Jes, conflictmijndend en überliberaal – ‘maar je staat hier je geld te vergokken en je hebt je huur nog niet overgemaakt.’

‘O, sorry, helemaal vergeten,’ lieg ik. ‘Doe het vanavond direct.’ De laatste weken lijkt geld niet écht meer. Ik geef het uit en ik voel er niks bij. Soms vraag ik me af of het wel bestaat. Geld is toch verzonnen, eigenlijk, het zijn cijfertjes op een scherm. 0 en 10 verschillen maar één ielig streepje van elkaar en toch kun je voor de één beduidend meer kopen dan voor de ander. Pixels, soms getal, soms voetbal. Ik heb al dagen niet geslapen.

Mijn brutaliteit zie ik terug in een pompende zenuw in Jesmé’s gezicht, maar ze houdt zich even stil. ‘Oké. Los van

de huur is het ook dom wat je aan het doen bent, trouwens.'

'Ik mocht toch doen wat ik wil?'

'Ik snap dat je voor de underdog bent of zo,' ze wijst naar de verliezende kuit op het tv-scherm, 'maar dit gaat je niks opleveren.'

Ik knik langzaam, haal dan mijn schouders op. 'Ik win wel een keertje. Ik win zo meteen wel eventjes. Jij!' Ik kijk op van het scherm en wijs naar een kleine vrouw met zwarte vlechtjes onder haar pet. Onder haar loszittende kleding komen dunne, gespierde ledematen tevoorschijn. Het is mijn favoriete onderdeel van avonden in Café Saarein: vrouwen in mannenkleden. Ze zat me al wat langer aan te kijken vanaf haar krukje bij de bar, met haar handen over haar dijen gedrapeerd. Naast haar staat een biertje op het houten oppervlak langzaam kamertemperatuur te worden. Ik stap het trapje af om dichterbij haar te komen. 'Ik ga van jou winnen.'

De vrouw met de pet moet lachen. Haar mond is breed en ze heeft een rij mooie, strakke tanden. 'O ja? Met wat?'

'Ja,' zeg ik resoluut. Het is lente en ik zou de hele nacht door kunnen praten. Ik zou elke vreemdeling tot een duel uit kunnen dagen. Het is nog een beetje licht buiten en ik kan zien dat ze me in zich opneemt en van mijn aanblik geniet. 'Wat gaan we spelen?'

Ze kijkt naar beneden om daar in haar gedachten te graven. 'Boter-kaas-en-eieren?'

'Is goed,' lach ik, 'ik ben een kruisje, jij bent een rondje. Hoe heet je eigenlijk?'

'Numidia.'

'Oké, Numidia O, ik X. Wat zet je in?'

'Pardon?'

'Hoeveel zet je in? Euro's. Ik twintig.'

‘Ik gok niet,’ zegt Numidia. Ze pakt een bierviltje en graait in haar tas naar een pen.

Ik zucht. ‘Waarom spelen we dan?’

‘Hoe heet je eigenlijk?’ vraagt Numidia.

‘Ik heet Brechtje.’

Een doelpunt van de tegenstander golft door de kroeg in de vorm van gejuich en handen die feestelijk de lucht in vliegen. Klinkers en medeklinkers sleuren door de monden van de vrouwen aan de bar, vervormd door promillages die autorijden verbieden. Numidia trakteert Jesmé en mij op nog een vaasje. Ik voel iets bij de manier waarop ze beweegt en merk dat ik haar wil aanraken. Na een kort gesprek over gokken op voetbalteams en geldprijzen, waarin iedereen behalve ik spreekt op veroordelende toon, rolt Jesmé met haar ogen en druipt af. Ze kent de lesbische woongroep die huisavond houdt aan een andere tafel, en schuift daar aan om mee te praten over hun schoonmaakkrooster.

‘Dus,’ begin ik opnieuw, ‘potje wedden of niet?’ Ik raak Numidia’s armen aan om te kijken of er vonkjes ontstaan, of de haartjes op mijn onderarmen affikken en er een verschroeid gevoel achterblijft, zoals je huid voelt na een lange, zonnige stranddag.

Numidia volgt mijn handen met haar ogen en vecht tegen een glimlach. ‘Is goed, meid. Ik weet wel wat.’

Ik kijk haar aan en merk ineens de moedervlekjes rond haar mond op. Een constellatie van donkerbruine stipjes die ik kan lezen als braille: stap voor stap instructies voor hoe haar lippen gezoend wensen te worden. Er ligt een losgelaten wimper op haar wang, rechts boven het kuiltje dat verschijnt wanneer haar mondhoeken haar lach onderdrukken. Ik probeer met mijn oogopslag terug te praten.

Numidia ademt kort in. ‘Als X wint, gaan we naar mijn huis, wint O, dan gaan we naar jou.’

Gokken is een hardnekkige gewoonte waar ik van af probeer te komen, maar verliezen voelt voor mij zo geruststellend dat ik het niet kan laten. Vroeger wedde ik vooral op paarden, maar nu vind ik dat zielig. Topsporters kiezen er tenminste voor hun lichaam aan wedstrijden op te geven. Windhonden en paarden worden voor de sport geboren.

Renpaarden die te vaak verliezen of ziek worden, worden doodgeschoten door de mensen die voor ze gezorgd hebben. Na hun dood worden er maar drie onderdelen van hun kadaver begraven. Dat is traditie. De enige delen van een volbloed die op een begraafplaats komen te liggen, zijn het hoofd (als symbool van intelligentie), het hart (moed) en de benen (kracht). De andere delen van het paard gaan ergens anders heen, ik weet niet waar.

Als ik kom te overlijden wil ik dat mijn handen (creativiteit) en mijn tong (genot) mijn graf in gaan, de rest mogen ze weggooien.

Ik moet dat Jesmé nog vertellen, of het ergens opschrijven, voordat ik de pijp uit ga. We wonen samen, dus zij zal iets met mijn stoffelijk overschot moeten doen, denk ik. De meeste vrouwen sterven immers in hun eigen huis.

Het bekendste renpaard aller tijden heette Secretariat. Het was een Amerikaans volbloedrenpaard, won de Triple Crown in 1973 en zette nog steeds geldende baanrecords neer in de Kentucky Derby en de Belmont Stakes. Zijn ouders heetten Somethingroyal en Bold Ruler. Zijn bestaan heeft afgehangen van een wedje. Kop of munt. De verliezer (munt) kreeg de tweede keus in het kiezen van een merrie om te laten dekken, maar koos de merrie die Secretariat baarde.

We staan op het stoepje van de Elandsstraat en zoeken mijn fiets tussen een horde rokende vrouwen. Numidia was met

een Uber naar de Jordaan gekomen. De zaken gaan goed schijnbaar. Van de zenuwen trillen mijn handen zo dat ik met moeite mijn fiets van het slot krijg. Mijn hoogmoed is in mijn laarzen gezakt. Het okergele licht vanuit Café Saarein schijnt me bij.

‘Heb je het koud?’ vraagt Numidia. Ze maakt aanstalten om haar jas uit te doen en hem om mijn schouders te slaan.

‘Ja, dank je.’

Numidia geeft me haar jas en een extra sjaal. Ze stelt voor dat zij fietst en ik hijs mijn benen in de amazonezit. De stalen spijlen van de bagagedrager prikken in mijn bilspier.

‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ vraag ik. Ik bedenk dat ik naast haar gebrek aan talent voor boter-kaas-en-eieren en haar voornaam niet veel over haar weet.

‘Zesendertig,’ hoor ik vanachter het stuur. Ik had haar jonger ingeschat. ‘Jij?’

‘Vijfentwintig,’ antwoord ik.

‘Oké. Wat doe je voor werk?’

‘Ik schrijf voor een online blad, onder andere,’ antwoord ik. ‘Opinie en klein nieuws. En wat freelancen hier en daar. Jij?’

‘Ik werk in de zorg.’

Ik kijk aandachtig naar de stoeptegels die onder me voortrekken, steeds hetzelfde patroon, alsof we rijden op een loopband. Ik voel kriebels in mijn hele onderlichaam als ik haar ademhaling tussen mijn armen voel. Zenuwen en bier in mijn maag, tegel aan tegel aan tegel op de grond, met cement ertussen. Het geborrel in mijn buik zakt met elk hobbeltje in de weg dieper in mijn bekken. Ik kan het bijna horen, het gepruttel van steeds barstende belletjes als in een glas champagne. Als ik mijn ogen dichtknijp, concen-

treert de voorpret zich achter mijn oogleden, met visioenen van Numidia's ranke vingers die mijn onderbroek uittrekken en van hoe haar ogen zullen staan wanneer ik haar mijn naakte lichaam toon.

'Sorry voor de trappen,' zegt Numidia terwijl ik mijn fiets aan een boom bind. 'Het zijn er drie. Een beetje steil.' Wanneer ze de voordeur opentrekt, verschijnt een nauw houten pad naar boven, en hoewel onpraktisch, grijp ik Numidia's linkerhand om die tot aan de bovenste verdieping niet los te laten.

'Waar is je slaapkamer?' Wanneer me de weg is gewezen, neem ik plaats op een hoekje van het bed en sla één been over het andere.

'Had je een leuke avond?' vraagt Numidia.

'Ja. Heerlijk verloren.' Ik vertel over mijn weddenschap over de voetbalwedstrijd.

Numidia fronst. 'Doe je dat vaker, wedden?'

Ik knik en adem diep in. 'Het geeft me rillingen door mijn hele lichaam.'

Ze kijkt naar me. 'Dat kan ik ook.'

Numidia staat op, trekt haar vest uit en laat het op de grond vallen. Ze trekt haar hemd over haar hoofd. Ik zie zachte bruine tepels en donzig buikhaar boven de gesp van haar spijkerbroek. Riem los, gulp open. 'Wil je?' vraagt ze. Ik knik.

'Ga lekker liggen,' zegt Numidia en ik gehoorzaam. Ik leg mijn donkere jas op een stoeltje aan het voeteneinde en sjor mezelf in mijn spijkerrokje naar de linkerkant van het bed. Numidia's warme adem condenseert op mijn schouders. 'Je ziet er zo mooi uit,' fluistert ze en dat blijft nagloeien op mijn oorlel. Ik durf nergens anders te kijken dan strak voor me uit, naar het plafond, terwijl haar vingers zich meester maken van de knoopjes op mijn rok. Ik kantel

mijn bekken naar boven zodat het stukje denim onder mijn billen weggetrokken kan worden. Een vingertopje langs de zoom van mijn string, de andere hand onder mijn T-shirt. ‘Zo mooi,’ herhaalt Numidia. Moet ik iets terugzeggen?

‘Dank je.’

Ze seint me ten teken dat ik haar aan moet kijken. Ik geef op mijn rug toe aan haar beweging. Ik voel mijn onderbuik samentrekken als Numidia aan mijn uiterste puntje zuigt en me mijn zelfbeheersing ontnemt. Mijn lichaam wordt van het matras gelicht en ik laat onder lompe hijgge-luiden alles gaan in Numidia’s knappe gezicht.

Secretariat werd maar negentien jaar, al weet ik eigenlijk niet of dat jong is voor een paard om te sterven. Zijn lijk werd onderzocht door dr. Thomas Swerczek, een dieren-arts en onderzoeker, die ontdekte dat Secretariats hart twee keer zo groot was als een gemiddeld paardenhart. Zo’n 21 pond. In zijn onderzoeksrapport schreef hij:

Zeker, na het uitvoeren van autopsies op duizenden volbloedpaarden, waaronder merries en hengsten, kwam geen enkel ander paard in de buurt. Het op één na grootste hart dat ik vond, was het hart van Sham, die het Kentucky Derbyrecord wel verbrak, maar toch verloor van Secretariat. Shams hart woog 19 pond. Het op twee na grootste hart dat ik vond, was dat van de hengst Key to the Mint, dat 16 pond woog. De meeste andere waren kleiner, tussen de 10 en 12 pond.

Bold Ruler, de vader van Secretariat, had volgens dr. Swerczek een gemiddeld hart. Hieruit is één logische conclusie te trekken: je hart erf je van je moeder.

Secretariat werd met zijn volledige paardenlijf begraven.

Helemaal intact. Volgens zijn eigenaren het ultieme eerbetoon voor een paard, al vraag ik me af of Secretariat dat ook zo heeft ervaren. Ultieme eer, in dit geval het uiteinde van een verloren weddenschap. Zo zijn verliezen en winnen twee kanten van dezelfde munt.

We liggen naast elkaar naar het plafond te kijken.

‘Ik moet zo naar huis,’ zeg ik en ik denk aan Jesmé, die ik straks onder ogen moet komen. Ik zal haar vertellen dat ik een deadline heb voor wat freelance kluswerk aan het einde van de week en dat ik, zodra die factuur betaald is, meteen de huur zal overmaken.

‘Ik wil nog wat tegen je zeggen,’ antwoordt Numidia. Ze somt alle dingen op die haar aan mij zijn opgevallen. Dat ik knap ben, intelligent, dat ik mijn hoofd een kwartslag draai als ik aandachtig luister. Dat mijn stem kraakt als ik kreun, dat het geil klinkt als ik haar naam zeg. Dat ik volmaakt ben en zoet smaak. Dat zegt ze tussen kusjes op mijn bovenbenen door.

Ik waarschuw haar van niet. Ik zeg dat ik dwangmatig ben en onvoorspelbaar, die woorden leen ik van mijn moeder als ze het over mij heeft. Het woord ‘volmaakt’ vormt een schril contrast met de beelden van mij op mijn dieptepunten; een klit ter grootte van een tennisbal in mijn haar, witte littekens op de binnenkant van mijn armen, pijn in de ogen van mijn vrienden als ze weten dat ik tegen ze lieg. Beelden waarvan ik soms niet zeker weet of ik ze heb gezien met mijn ogen of met mijn onderbuik. Over die beelden zeg ik niets.

‘Dat geloof ik niet,’ antwoordt Numidia. Haar hoofd ligt schuin tegen de binnenkant van mijn dijbeen.

Ik vraag haar waarom niet.

‘Ik geloof alleen wat ik kan proeven.’

De volgende ochtend voel ik de biertjes van gisteravond verder gisten in mijn maag als ik Numidia's deur achter me dichttrek. Ik heb geen tijd meer om langs huis te fietsen, dus ik hoop dat de afgelopen nacht niet aan mijn trui en spijkerrokje te ruiken is als ik zo meteen op de redactie verschijn. Het is mijn tiende maand bij dit platform en dat maakt het tot het baantje dat ik het langst heb kunnen houden. Ik zet mijn fiets tegen een boom en wacht tot er nog iemand door de glazen draaideur moet omdat ik mijn pasje ben vergeten. Vijf minuten te laat schuif ik aan bij onze redactievergadering, maar iedereen weet dat vijf minuten te laat niet telt als te laat. Ik schrijf met enige regelmaat voor de cultuurredactie, vooral verhalen over buurtinitiatieven en vrouwenemancipatie. Vanaf mijn hoek aan de vergader tafel zwaai ik naar Jesmé, die wel gedoucht en in schone kleren op het werk is verschenen. Als Hoofddirecteur de meeting opent, fantaseer ik over Numidia's kleine borsten en schets ik de vorm van haar tong in mijn notitieboekje.

‘Ik kreeg deze week een persbericht van Filt, een stichting tegen kansenongelijkheid in het middelbaar onderwijs. Het wordt het vijftiende jaar dat ze hun talentontwikkelingstraject cultuureducatie organiseren op twintig scholen in het zuiden van het land. Dit jaar doen ze dat voor het eerst ook op scholen in andere provincies, onder meer een vmbo-school in Amsterdam-Oost. Misschien een leuke aanleiding voor een interview?’ stelt Jesmé voor.

‘Wie zou je dan willen spreken? Iemand van die stichting?’ vraagt een cultuurredacteur die vooral schrijft over klassieke muziek.

‘Ik dacht eerder aan een van de bekende mensen die die gastlessen geven. Die komiek van de oudejaarsconferentie zit er al vanaf het begin bij. Dit wordt zijn vijftiende jaar comedy-lesgeven op de middelbare. Vooral scholen met

achtergestelde leerlingen, uit moeilijke wijken en zo, die kunnen hier veel aan hebben. Er staan ook wat succesverhalen bij van jongeren die nu de media en de podiumkunsten in zijn gegaan.'

Hoofddredacteur knikt bedenkelijk. Ik weet precies wat ze denkt, want ze houdt elke meeting hetzelfde pleidooi, drukt ons op het hart dat we geen reclamezuil zijn en we ons niet te veel moeten laten inspireren door persberichten waar geen hard nieuws in zit. 'Maar,' sluit ze haar monoloog af, 'dit is wel een mooi verhaal. Warm. En een bekende kop, die zich al vijftien jaar inzet voor die kinderen, benader hem maar.'

'Brechtje,' zegt ze, 'wat heb jij voor ons in petto?'

'Feministisch collectief de Bovengrondse is een actie gestart, "Meer vrouw op straat", ze vinden dat er te weinig straten en pleintjes zijn vernoemd naar vrouwen. Van de week gaan ze een keer voordat de zon opkomt bordjes met vrouwennamen over de bekendste straatnaamborden van de binnenstad hangen,' vertel ik.

'Ludiek,' zegt Hoofddredacteur knikkend. 'Maar weinig nieuwswaarde. Stond er nog een actueel haakje in het persbericht? Waarom doen ze dit juist nu?'

'Ik kreeg geen persbericht, ik hoorde het van een kennis die in het collectief zit. Niemand weet nog van de actie, wij kunnen er als eerste iets over schrijven.'

Hoofddredacteur pent wat op haar kladblok en kijkt me schuin aan. 'Je moet je amicale band met iemand niet verwarren met een goed verhaal, hè?' Ze kijkt bedenkelijk naar de ruimte tussen onze U-vormige tafelopstelling. Hoofddredacteur neemt zichzelf lachwekkend serieus voor iemand die het grootste gedeelte van de dag zit te bedenken met hoeveel clickbait in onze titels ze kan weggkomen zonder dat iemand haar er een mindere journalist om vindt.